

Prezidents Tomass S. Monsons

Dzīves sacīkstes

No kurienes mēs nākam? Kādēļ mēs esam šeit? Kurp mēs dodamies pēc šīs dzīves? Šiem eksistenciālajiem jautājumiem vairs nav jāpaliek neatbildētiem.

Mani mīlotie brāļi un māsas, šorīt es vēlos runāt par mūžīgām patiesībām — patiesībām, kas bagātinās mūsu dzīves un drošībā aizvedīs mūs mājās.

It visur cilvēki dzīvo vienā steigā. Reaktīvās lidmašīnas steigšus nes cilvēku dārgo kravu pāri plašiem kontinentiem un milzīgiem okeāniem, lai darījumu sanāksmes tiktu apmeklētas, pienākumi izpildīti, atvaļinājumi izbaudīti un radnieki apmeklēti. Uz daudzajiem ceļiem — automaģistrālēm, autostrādēm un autoceļiem — šķietami nebeidzamā virknē un daudzu iemeslu dēļ ripo miljoniem automašīnu, kurās sēž vēl vairāk miljonu cilvēku, ik dienu steigoties savās gaitās.

Vai šajā straujajā dzīves ritumā mēs jebkad apstājamies, lai uz brīdi padomātu — tieši par mūžīgajām patiesībām?

Salīdzinājumā ar mūžīgajām patiesībām vairums ikdienas dzīves jautājumu ir samērā nenozīmīgi. Ko mēs ēdīsim vakariņās? Kādā krāsā krāsosim viesistabu? Vai vajadzētu pierakstīt dēlu futbola komandā? Šādi un neskaitāmi citi līdzīgi jautājumi

izzūd krīzes brīžos, kad ir cietis vai savainots kāds tuvinieks, kad kāds no mājiniem pēkšņi saslimst, kad dzīves svece apdziest un nāve stāv uz sliekšņa. Tad mūsu domas kļūst skaidrākas, un mēs viegli spējam noteikt, kas patiešām ir nozīmīgs un kas ir tikai ikdienišķs.

Nesen es apciemoju kādu sievieti, kura vairāk nekā divus gadus bija cīnījusies ar nāvējošu slimību. Viņa pastāstīja, ka, pirms viņa saslima, viņas dzīvi piepildīja tādas aktivitātes kā mājas uzkopšana, līdz tā spoži laistījās, un skaistu māsaimniecības piederumu iegāde. Viņa apmeklēja frizieri divas reizes nedēļā un katru mēnesi tērēja naudu un laiku, lai papildinātu savu garderobi. Viņas mazbērni ciemos tika aicināti reti, jo viņa allaž uztraucās, ka sīkās un bezrūpīgās roķeles varētu salauzt vai citādi sabojāt to, ko viņa uzskatīja par vērtīgiem ieguvumiem.

Un tad negaidīti viņa uzzināja ko šokējošu — ka viņas dzīvība ir briesmās un ka viņai, iespējams, ir atlicis pavisam maz laika. Viņa teica, ka brīdī, kad viņa dzirdēja ārstu sakām diagnozi, viņa uzreiz zināja, ka visu

atlikušo laiku pavadīs kopā ar savu ģimeni un draugiem un viņas dzīves centrā būs evaņģēlijs, jo šīs bija viņas vislielākās vērtības.

Šādi apskaidrības brīži agrāk vai vēlāk notiek ar katru no mums, kaut arī, iespējams, ne vienmēr tas ir tik dramatiski. Mēs skaidri saprotam, kam patiešām ir nozīmē mūsu dzīvē un kā mums vajadzētu dzīvot.

Glābējs teica:

„Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog.

Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.

Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”¹

Dziļi pārdomu un lielu grūtību brīžos cilvēka dvēsele raugās uz debesīm, meklējot dievišķu atbildi uz dzīves svarīgākajiem jautājumiem: *No kurienes mēs nākam? Kādēļ mēs esam šeit? Kurp mēs dodamies pēc šīs dzīves?*

Atbildes uz šiem jautājumiem nav atrodamas zinātniskajā mācību literatūrā vai meklējot internetā. Šie jautājumi stāv pāri mirstīgajai dzīvei — tie aptver mūžību.

No kurienes mēs nākam? Šis jautājums, lai arī neizteikts vārdos, ir neizbēgami bijis katra cilvēka prātā.

Apustulis Pāvils atēniešiem Marsa kalnā teica, ka mēs „esam Dieva cilts”.² Tā kā mēs zinām, ka mūsu fiziskos ķermeņus ir devuši mūsu mirstīgie vecāki, mums ir jānoskaidro Pāvila izteikuma nozīme. Tas Kungs ir paziņojis, ka „gars un ķermenis ir cilvēka dvēsele”.³ Tādēļ Dieva cilts jeb atvase ir mūsu gars. Vēstules Ebrejiem autors nodēvējis Viņu par garu Tēvu.⁴

Visi cilvēku gari burtiski „ir dzimuši par Dieva dēliem un meitām”.⁵

Mēs ievērojam, ka, lai mēs domātu par šo tēmu, iedvesmoti dzejnieki ir sarakstījuši aizkustinošus vēstījumus un pierakstījuši izcilas domas. Viljams Vordsvorts uzrakstījis šīs patiesās rindas:

*Mēs nākam pasaulē kā sapnī dziļā
Ar Dvēs'li sirdī — savas dzīves
Zvaigzni,
Kas izsenis jau mirdzējusi mūžībā,
No tālienes tā ceļu mērojuši.
Un neesam mēs visu aizmirsuši,
Jo dzīvei šai mēs tikām gatavoti,
Mēs piedzimām ar dievišķības
dzirksti,
Ko devis Dievs, kur mūsu mājas
īstās, —
Bērnībā debesis ir ap mums!*⁶

Vecāki domā par savu atbildību mācīt, iedvesmot un sniegt vadību, norādījumus un priekšzīmi. Un, kamēr vecāki domā, viņu bērni — sevišķi jaunieši — uzdod dziļdomīgo jautājumu: „Kādēļ mēs esam šeit?” Parasti tas tiek izteikts klusi sirdī ar vārdiem: „Kāpēc es esmu šeit?”

Cik gan pateicīgiem mums jābūt par to, ka gudrais Radītājs ir izveidojis Zemi un sūtījis mūs šeit, aizklājot priekšā mūsu iepriekšējai esamībai aizmirstības priekškaru, lai mēs varētu pieredzēt pārbaudes laiku, iespēju pierādīt sevi, lai sagatavotos it visam, ko Dievs ir paredzējis mums dot!

Skaidrs, ka viens no mūsu Zemes dzīves galvenajiem mērķiem ir saņemt ķermeni no miesas un kauliem. Vēl mums ir dota rīcības brīvības dāvana. Mums tiek dota iespēja pašiem izdarīt tūkstošiem izvēļu. Šeit mēs mācāmies no savas rūgtās pieredzes. Mēs atšķiram labu no ļauna. Mēs spējam noteikt, kas ir rūgts un kas ir salds. Mēs atklājam, ka mūsu rīcība ir saistīta ar sekām.

Paklausot Dieva baušļiem, mēs varam sagatavoties dzīvošanai tajā „namā”, par kuru runāja Jēzus, kad Viņš paziņoja: „Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. . . . Es noeimu jums

vieta sataisīt . . . lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.”⁷

Kaut arī mēs piedzimām „ar dievišķības dzirksti”, dzīve nerimstoši rit uz priekšu. Pēc bērnības nāk jaunība, un nemanāmi pienāk brieduma gadi. No pieredzes mēs mācāmies nepieciešamību tiekties uz debesīm, lai gūtu palīdzību savos dzīves ceļos.

Dievs, mūsu Tēvs, un Jēzus Kristus, mūsu Kungs, ir parādījuši ceļu, kas ved uz pilnību. Viņi mūs aicina dzīvot atbilstoši mūžīgajām patiesībām un kļūt pilnīgiem, kā Viņi ir pilnīgi.⁸

Apustulis Pāvils dzīvi pielīdzināja sacīkstēm. Vēstulē Ebrejiem viņš mudināja: „Dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas.”⁹

Savā dedzīgumā neatstāsim neievērotu Salamana mācītāja gudro padomu: „Ne ātrajam . . . sacīkstēs tika piešķirta uzvara un . . . ne pašam drošsirdīgākajam . . . uzvara.”¹⁰ Patiesībā balvu iegūst tas, kurš pastāv līdz galam.

Kad es domāju par dzīves sacīkstēm, es atceros kādas citas sacīkstes no savas bērnības. Mēs ar draugiem paņēmām kabatnažus un no mīkstas vītola koksnes izgrebām mazas rotaļu laiviņas. Kad tai tika piestiprināta trīsstūra formas kokvilnas bura, katrs palaida savu vienkāršo laiviņu, lai tā sacenstos Jūtas Provo upes samērā straujajos ūdeņos. Mēs skrējām gar upes krastu un vērojām, kā šīs sīkās laiviņas brīžiem spēcīgi šūpojās ātrajā straumē un citubrīd mierīgi burāja vietās, kur ūdens bija dziļāks.

Kādu sacīkšu laikā mēs ievērojām, ka viena laiviņa bija priekšā visām pārējām uz noteikto finiša vietu. Pēkšņi straume pienesa to pārāk tuvu kādam lielam atvaram, un laiviņa sasniedza uz sāniem un apgāzās. Tā griezās tik riņķī vien, jo nespēja izkļūt no atvara galvenajā straumē. Galu galā tā nonāca citu atlūzu un sanesu starpā, un to cieši satvēra zaļo sūnaugu vijīgās lapas.

Šīm bērnības rotaļu laiviņām nebija ne ķīļa, kas sniegtu stabilitāti, ne stūres, ar ko varētu vadīt, un tām nebija dzinējspēka. Neizbēgami, ka to

liktenis bija peldēt pa straumi — pa mazākās pretestības ceļu.

Atšķirībā no rotaļu laiviņām mums ir dotas dievišķas īpašības, ar ko vadīt savu ceļojumu. Mēs piedzimstam pasaulē nevis tāpēc, lai peldētu pa mainīgajām dzīves straumēm, bet mums ir spēks domāt, spriest un gūt panākumus.

Mūsu Debesu Tēvs nesūtīja mūs mūžīgajā ceļojumā, nesniedzot līdzekļus, ar ko mēs varētu saņemt Viņa vadību, tā nodrošinot mūsu atgriešanos. Es runāju par lūgšanu. Es runāju arī par tās klusās, mierīgās balss čukstiem; un es neaizmirstu par Svētajiem Rakstiem, kuros ir ietverts Tā Kunga vārds un praviešu vārdi, — kas mums ir doti, lai mēs veiksmīgi šķērsotu finiša līniju.

Mūsu mirstīgās misijas kādā brīdī parādās nedroši soļi, noguris smaids, slimības sāpes — vasaras beigas, rudens sākums, ziemas aukstums — pieredze, ko mēs dēvējam par nāvi.

Ikviena domājošs cilvēks ir uzdevis sev jautājumu, ko vislabāk vārdos ir izteicis senatnes Ījabs: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”¹¹ Lai kā mēs censtos nedomāt par šo jautājumu, tas allaž atgriežas. Nāve piemeklē visus cilvēkus. Ar to sastopas veci cilvēki, kas staigā nedrošiem soļiem. Tās uzaicinājumu izdzird tie, kuri tikko kā nonākuši dzīves pusceļā. Reizēm tā apklusina mazu bērnu smieklus.

Taču vai pastāv esamība pēc nāves? Vai ar nāvi viss beidzas? Roberts Blečfords savā grāmatā *God and My Neighbor* sparīgi uzbruka vispārpieņemtajai kristiešu pārliecībai par Dievu, Kristu, lūgšanu un sevišķi — par nemirstību. Viņš pašapzinīgi apgalvoja, ka nāve ir mūsu esamības beigas un ka neviens nevar pierādīt pretējo. Tad notika kaut kas negaidīts. Viņa skepticisma mūris pēkšņi sašķīda lauskās. Viņš kļuva atklāts un pazemīgs. Viņš lēnām uzsāka atpakaļceļu pie ticības, ko bija izsmējis un pametis. Kas izraisīja tik pamatīgas pārmaiņas viņa uzskatos? Nomira viņa sieva. Ar salauztu sirdi viņš iegāja telpā, kur atradās viņas mirstīgās

atliekas. Viņš vēlreiz ielūkojās sejā, ko viņš tik ļoti mīlēja. Nākot laukā, viņš teica kādam draugam: „Tā ir viņa, un tomēr tā nav viņa. Viss ir mainījies. Kaut kas, kas tur bija iepriekš, ir paņemts projām. Viņa vairs nav tā pati. Kas gan cits kā dvēsele ir aizgājusi?”

Vēlāk viņš rakstīja: „Nāve nav tas, ko daži cilvēki iedomājas. Tā ir kā ieiešana citā telpā. Tajā citā telpā mēs satiksim . . . dārgās sievietes un vīriešus un mīļos bērnus, kurus mēs mīlējām un zaudējām.”¹²

Mani brāļi un māsas, mēs zinām, ka ar nāvi viss nebeidzas. Šo patiesību ir mācījuši dzīvie pravieši visos laikmetos. Tā ir atrodamā arī mūsu Svētajos Rakstos. Mormona Grāmatā mēs lasām konkrētus un mierinošus vārdus:

„Tagad par dvēseles stāvokli starp nāvi un augšāmcelsanos — lūk, tas man ir ticis darīts zināms caur eņģeli, ka visu cilvēku gari, tikko tie ir pametuši šo mirstīgo ķermeņi, jā, visu cilvēku gari, vai tie ir labi vai ļauni, tiek paņemti mājās pie tā Dieva, kas devis viņiem dzīvību.

Un tad notiks, ka to gari, kuri ir taisnīgi, tiks uzņemti laimes stāvoklī, kas tiek saukts par paradīzi, atpūtas stāvoklī, miera stāvoklī, kur tie atpūtiesies no visām savām raizēm un no visām rūpēm, un bēdām.”¹³

Pēc tam, kad Glābējs tika sistis krustā un Viņa ķermenis trīs dienas bija gulējis kapā, gars tajā ienāca no jauna. Akmens tika novelts no kapa, un augšāmceltais Pestītājs devās tālāk, tērpts nemirstīgā ķermeņī no miesas un kauliem.

Atbilde uz Ījaba jautājumu — „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” — tika dota, kad Marija un citi tuvojās kapam un ieraudzīja divus vīrus mirdzošās drēbēs, kuri sacīja: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”¹⁴

Pateicoties Kristus uzvarai pār nāvi, mēs visi augšāmcelsimies. Tā ir dvēseles pestīšana. Pāvils rakstīja: „Tā arī ir debesu ķermeņi un zemes ķermeņi; bet citāda godība ir debesu ķermeņiem un citāda zemes ķermeņiem.”¹⁵

Tā ir celestiālā godība, pēc kuras mēs tiecamies. Tā ir Dieva klātbūtne, kurā mēs vēlamies dzīvot. Tā ir mūžīgā ģimene, kurā mēs vēlamies būt. Šādas svētības ir jānopelna visas dzīves laikā — cenšoties, meklējot, nožēlojot grēkus un galu galā gūstot sekmes.

No kurienes mēs nākam? Kādēļ mēs esam šeit? Kurp mēs dodamies pēc šīs dzīves? Šiem eksistenciālajiem jautājumiem vairs nav jāpaliek neatbildētiem. No savas dvēseles dziļumiem un visā pazemībā es liecinu, ka tā ir patiesība, par ko es esmu runājis.

Mūsu Debesu Tēvs priecājas par tiem, kuri tur Viņa baušļus. Viņš ir norūpējies arī par pazudušu bērnu, gausu pusaudzi, kaprīzu jaunieci, nolaidīgu vecāku. Mācītājs mīloši uzrunā viņus un patiesi visus: „Atgriezieties. Nāciet šurp. Ienāciet. Nāciet mājās. Nāciet pie Manis.”

Pēc nedēļas mēs svinēsim Lieldienas. Mēs domāsim par Glābēja dzīvi, Viņa nāvi un Viņa Augšāmcelsanos. Kā Viņa īpašais liecinieks — es liecinu jums, ka Viņš dzīvo un ka Viņš gaida mūsu triumfējošo atgriešanos. Lai mēs tā atgrieztos, es pazemīgi lūdzu Viņa svētajā Vārdā — patiesi Jēzus Kristus, mūsu Glābēja un mūsu Pestītāja, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mateja 6:19–21.
2. Ap. d. 17:29.
3. Mācība un Derības 88:15.
4. Ebrejiem 12:9.
5. Mācība un Derības 76:24.
6. Viljams Vordsvorts, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. Jāņa 14:2–3.
8. Skat. Mateja 5:48; 3. Nefijs 12:48.
9. Ebrejiem 12:1.
10. Salamans mācītājs 9:11.
11. Ījaba 14:14.
12. Skat. Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Almas 40:11–12.
14. Lūkas 24:5–6.
15. 1. korintiešiem 15:40.

Mācības mūsdienām

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot pēc vienas vai vairākām runām no iepriekšējās Vispārējās konferences (skat. zemāk doto tabulu). Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem ir jāuzsver, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajās svētdienās studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturta svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz nodarbību jaunāko Vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā no runām sagatavot nodarbību

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt runu/runas. Jūs varat sajuxt

vilinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātajā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīties evaņģēliju un dzīvot pēc tā, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas Vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu nodarbības dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas jums palīdzēs mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Padomājiet par tādu jautājumu uzdošanu, kas nodarbības dalībniekiem palīdzētu:

- atrast runā/runās principus un mācības;
- domāt par to nozīmi;
- dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās;
- pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI, KAD NODARBĪBAS TIEK MĀCĪTAS	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2012. g. aprīlis – 2012. g. oktobris	2012. gada aprīļa Vispārējās konferences runas*
2012. g. oktobris – 2013. g. aprīlis	2012. gada oktobra Vispārējās konferences runas*

* Ceturtās stundas svētdienas nodarbībām aprīli un oktobrī runu/runas var izvēlēties no iepriekšējās vai pēdējās konferences. Šīs runas daudzās valodās ir pieejamas conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Kalni, kuros kāpt

Ja mums ir ticība Jēzum Kristum, par svētību var būt gan grūtie, gan arī vieglie laiki.

Es dzirdēju Prezidentu Spenseru V. Kimbalu kādā konferences sesijā lūdzam, lai Dievs viņam dotu kalnus, kuros kāpt. Viņš teica: „Mūs sagaida lieli izaicinājumi, milzīgas iespējas. Es ar prieku esmu gatavs pieņemt šo satraucošo perspektīvu un vēlos teikt Tam Kungam pazemībā: „Dod man šo kalnu, dod man šos izaicinājumus.””¹

Mana sirds bija aizkustināta, jo es zināju par dažiem izaicinājumiem un likstām, ar ko viņš jau bija saskāries. Es sajutu vēlmi būt līdzīgam viņam — drosmīgam Dieva kalpam. Tad kādu vakaru es lūdzu pēc pārbaudījuma manai drosmei. Es to spilgti atceros. Tovakar es nometos ceļos guļamistabā ar ticību, kas, šķita, pilnībā piepildīja manu sirdi.

Pēc vienas vai divām dienām mana lūgšana tika atbildēta. Manas dzīves grūtākais pārbaudījums mani pārsteidza un darīja pazemīgu. Tas man sniedza divkāršu mācību. Pirmkārt, man bija skaidrs pierādījums, ka Dievs ir dzirdējis un atbildējis uz manu ticības lūgšanu. Taču, otrkārt, es sāku mācības, kas aizvien turpinās, — mācīties to, kāpēc es tajā vakarā ar tik lielu pārliecību jutu, ka likstas

sniegs tik lielu svētību, ka pārspēs jebkādus izdevumus.

Liksta, kas mani piemeklēja tajā senajā dienā, tagad šķiet niecīga, salīdzinot ar to, kas kopš tā laika ir noticis ar mani un tiem, kurus es mīlu. Daudzi no jums pašlaik saskaras ar fiziskiem, mentāliem un emocionāliem pārbaudījumiem, kas var jums likt izsaukties, kā to darīja kāds izcils un uzticams Dieva kalps, kuru es labi pazinu. Viņa māsiņa dzirdēja viņu sāpēs izsaukamies: „Es visu savu dzīvi esmu centies būt labs; kāpēc tas ir noticis ar mani?”

Jūs zināt, kā Tas Kungs atbildēja uz šo jautājumu Pravietim Džozefam Smitam, kad viņš bija cietuma kamerā:

„Un ja tu tiksi iemests bedrē jeb slepkavu rokās, un tev tiks piespriests nāves spriedums; ja tu tiksi iemests dziļumos; ja bangojošā jūra darbosies pret tevi; ja negantie vēji kļūs par tavu ienaidnieku; ja debesis satumsīs un visi elementi apvienosies, lai nosprostotu ceļu, un visbeidzot, ja elle plaši atvērs savu muti pēc tevis, zini, Mans dēls, ka tas viss dos tev pieredzi un nāks tev par labu.

Cilvēka Dēls pazemojās zem tā

visa. Vai tu esi dižāks nekā Viņš?

Tādēļ turies uz sava ceļa un priesterība paliks ar tevi; jo viņu robežas ir noteiktas un nevar tikt pārkāptas. Tavas dienas ir zināmas un tavu gadu nekļūs mazāk; tādēļ nebīsties no tā, ko cilvēks var izdarīt, jo Dievs būs ar tevi mūžīgi mūžos.”²

Es uzskatu, ka nav labākas atbildes uz jautājumu par to, kāpēc tiek doti pārbaudījumi un kas mums ir jādara, kā paša Tā Kunga vārdi, kurš izcieta pārbaudījumus mūsu dēļ, kas bija drausmīgāki, nekā mēs spējam iedomāties.

Atceraties Viņa vārdus, kad Viņš deva padomu, ka mums ticībā Viņam ir jānožēlo grēki:

„Tādēļ Es pavēlu tev nožēlot grēkus — nožēlo, lai Es nesistu tevi ar Savas mutes rīksti un ar Savām dusmām, un ar Savu niknumu, un tavas ciešanas nebūtu smagas — cik smagas, tu nezini, cik skaudras, tu nezini, jā, cik grūti būs paciest, tu nezini.

Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man;

šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aizsāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.”³

Jums un man ir ticība, ka veids, kā izciest un pacelties pāri pārbaudījumiem, ir ticēt, ka Gileādā ir dziedināmais balzāms⁴ un ka Tas Kungs ir apsolījis: „Es tevi nepametīšu.”⁵ To

mums ir mācījis Prezidents Tomass S. Monsons, lai palīdzētu mums un tiem, kam mēs kalpojam, šķietami drūmos un nomācošos pārbaudījumos.⁶

Taču Prezidents Monsons ir arī gudri mācījis, ka ir nepieciešams laiks, lai izveidotos ticības pamats, kas apliecinātu apsolījumu patiesumu. Iespējams, ka jūs tāpat kā es esat redzējuši vajadzību pēc šī pamata pie kāda cilvēka gultas, kurš bijis gatavs padoties skarbjā ciņā par izturēšanu līdz galam. Ja mūsu sirdīs nav nostiprinājies ticības pamats, spēks — izturēt — izzudīs.

Mans šodienas mērķis ir pastāstīt, ko es zinu par to, kā mēs varam izveidot šo nesatricināmo pamatu. To es daru lielā pazemībā divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tas, ko es teikšu, var kādam, kurš cīnās ar lielām grūtībām un jūt, ka viņa ticības pamats sairst, likt zaudēt drosmi. Un, otrkārt, es zinu, ka mani pirms dzīves beigām sagaida vēl lielāki pārbaudījumi. Tādēļ padoms, ko es jums piedāvāšu, vēl ir jāpierāda, man pašam izturot līdz galam.

Jaunībā es strādāju kādā uzņēmumā, kas sagatavoja un būvēja pamatus jaunām ēkām. Bija grūti strādāt vasaras karstumā, lai sagatavotu zemes veidni, kurā mēs lējām cementu pamatiem. Tolaik nebija mašīnu. Mēs izmantojām kapļus un lāpstas. Stabīlu ēku pamatu veidošana tolaik bija smags darbs.

Tas prasīja arī pacietību. Kad mēs bijām ielējuši cementu, mēs gaidījām, līdz tas sacietēs. Lai kā arī mēs vēlētos darba ritmu pasteidzināt, mums nācās gaidīt arī pēc pamatu ieliešanas, pirms mēs varējām noņemt veidnes.

Un vēl iespaidīgāks celtniekam-iesācējam bija šķietami garlaicīgais un laikietilpīgais process, lai veidnēs rūpīgi ieliktu metāla stieņus, kas gata-vajiem pamatiem piešķir izturību.

Līdzīgi arī mūsu ticības augsnei ir jātiek rūpīgi sagatavotai, lai tā izturētu vētras, kas rodas katra cilvēka dzīvē. Šis ticības stingrais pamats ir personīgais godprātīgums.

Ja mēs pastāvīgi izvēlamies pareizo, kad vien tiek dota izvēle,

veidojas mūsu ticības stingrais pamats. Tā aizsākums ir bērnībā, jo, katrai dvēselei piedzimstot, tiek dota Kristus Gara dāvana. Ar šī Gara palīdzību mēs varam zināt, kad mēs esam rikojušies pareizi Dieva priekšā un kad mēs esam Viņa skatījumā rikojušies nepareizi.

Šis izvēles — vairumā dienu to ir simtiem — sagatavo stingru pamatu, uz kā tiek celta mūsu ticības ēka. Metāla karkass, ap ko tiek izliets mūsu ticības saturs, ir Jēzus Kristus evaņģēlijs ar tā derībām, priekšrakstiem un principiem.

Viena no nezūdošas ticības atslēgām ir pareiza sacietēšanas jeb nobriešanas laika noteikšana. Tādēļ tas nebija gudri, ka es tik agri savā dzīvē lūdzu pēc augstākiem kalniem, kuros kāpt, un lielākiem pārbaudījumiem.

Šī nobriešana nenotiek automātiski, paejot kādam laikam, taču tam ir nepieciešams laiks. Nepietiek ar to, ka kļūstam vecāki. Tā ir neatlaidīga kalpošana Dievam un cilvēkiem no visas sirds un dvēseles, kas liecību par patiesību pārvērš noturīgā garīgā spēkā.

Tagad es vēlos uzmundrināt tos, kas atrodas smagos pārbaudījumos, kas domā, ka viņu ticība varētu vājināties uzbrūkošajās grūtībās. Grūtības pašas par sevi var būt veids, lai jūs stiprinātu un galu galā iegūtu nesatricināmu ticību. Moronijs, Mormona dēls Mormona Grāmatā, pastāstīja mums, kā šī svētība var īstenoties. Viņš māca vienkāršu un tikamu patiesību, ka rikošanās pat nelielā ticībā ļauj Dievam to stiprināt:

„Un tagad es, Moronijs, gribu runāt mazliet par šīm lietām; es gribu parādīt pasaulei, ka ticība ir tas, uz ko tiek cerēts un kas nav redzams; tādēļ neapstrīdiēt tāpēc, ka jūs neredzat, jo jūs nesaņemsit liecību, līdz jūsu ticība nebūs pārbaudīta.

Jo tas bija ar ticību, ka Kristus parādījās mūsu tēviem pēc tam, kad Viņš bija augšāmcēlies no miroņiem; un Viņš neparādījās tiem tikmēr, kamēr tiem nebija ticības Viņam; tādēļ ir vajadzīgs, lai dažiem būtu ticība Viņam, jo Viņš nerāda Sevi pasaulei.

Bet cilvēku ticības dēļ Viņš ir parādījis Sevi pasaulei un godājis Tēva Vārdu, un sagatavojis ceļu, lai tādējādi citi varētu būt debesu dāvanas dalībnieki, lai tiem varētu būt cerība uz to, ko tie nav redzējuši.

Tādēļ jūs arī varat cerēt un būt dāvanas dalībnieki, ja jūs gribat, ja tikai jums ir ticība.”⁷

Ši ārkārtīgi vērtīgā kripatiņa ticības, kura jums jāsaģē, un jebkādā veidā jāizmanto, ir ticība Tam Kungam Jēzum Kristum. Moronijs mācīja par šādas ticības spēku: „Un neviens nekad nav darījis brīnumus, līdz tiem nav bijusi ticība; tādēļ tie vispirms ticēja Dieva Dēlam.”⁸

Es apciemoju kādu sievieti, kura bija saņēmusi brīnumainu spēku pārciest neiedomājamus zaudējumus, vienkārši spējot nebeidzami atkārtot vārdus: „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs.”⁹ Šī ticība un šie liecības vārdi joprojām bija kā dūmakā, kas aizēnoja, taču neizdzēsa viņas bērnības atmiņas.

Es biju pārsteigts, kad uzzināju par kādu citu sievieti, kura bija piedevusi cilvēkam, kurš viņai bija darījis pāri gadiem ilgi. Es biju izbrīnīts un vaicāju viņai, kāpēc viņa izvēlējās piedot un aizmirst tik daudzus ļaunprātīgās izmantošanas gadus.

Viņa klusi teica: „Tas ir pats grūtākais, ko es jebkad esmu izdarījusi, bet es vienkārši zināju, ka man tas ir jādara. Tādēļ to izdarīju.” Viņas ticība tam, ka Glābējs viņai piedos, ja viņa piedos citiem, sniedza viņai miera un cerības izjūtu, kad dažus mēnešus pēc tam, kad viņa bija piedevusi savam grēkus nenožēlojušajam ienaidīkam, viņa nomira.

Viņa man vaicāja: „Kā būs debesīs, kad es tur nokļūšu?”

Es teicu: „Es zinu, ka tā tev būs kā brīnišķīga pārnākšana mājās, jo es esmu redzējis tavu spēju izrādīt ticību un piedot.”

Man ir vēl citi iedrošinājuma vārdi tiem, kuri pašlaik šaubās, vai viņu ticība Jēzum Kristum būs pietiekami stipra, lai labi izturētu līdz galam. Man ir bijusi svētība pazīt dažus no jums, kas šobrīd klausāties, kad jūs bijāt

jaunāki, enerģiski, vairāk apdāvināti par citiem cilvēkiem, tomēr jūs izvēlējāties darīt to, ko Glābējs būtu darījis. Savā pārplūvēībā jūs atradāt veidus, kā palīdzēt un rūpēties par cilvēkiem, kurus jūs citādi nebūtu ievērojuši vai uz kuriem jūs būtu raudzījušies no augšas.

Kad nāks smagi pārbaudījumi, jums būs ticība tos labi izturēt, jo tā būs nemanāmi izveidojusies tajā laikā, kad jūs rīkojāties tīrās Kristus mīlestības vadītā, kalpojot un piedodot citiem, kā to būtu darījis Glābējs. Jūs cēlāt uz ticības pamata, mīlot, kā Glābējs mīlēja, un kalpojot Viņam. Jūsu ticība Viņam mudināja uz žēlsirdības darbiem, kas jums sniegs cerību.

Nekad nav par vēlu stiprināt ticības pamatu. Laiks ir vienmēr. Pateicoties ticībai Glābējam, jūs varat nožēlot grēkus un lūgt piedošanu. Ir kāds, kuram jūs varat piedot. Ir kāds, kuram jūs varat pateikties. Ir kāds, kuram jūs varat kalpot un palīdzēt. Jūs to varat darīt, lai kas arī jūs būtu un lai cik vientuļš vai pamests jūs justos.

Es nevaru apsolīt, ka jūsu likstas beigsies šajā dzīvē. Es nevaru apgalvot, ka jūsu pārbaudījumi jums šķitīs tikai islaicīgi. Viena no dzīves pārbaudījumu iezīmēm ir tāda, ka tie, šķiet, palēnina laika ritumu un liek tam gandrīz vai apstāties.

Tam ir savi iemesli. Šo iemeslu zināšana var nesniegt lielu mierinājumu, taču tā var jums sniegt pacietību. Šie iemesli pamatojas vienā faktā

— aiz Savas pilnīgās mīlestības pret jums Debesu Tēvs un Glābējs vēlas, lai jūs būtu sagatavoti tam, lai kopā ar Viņiem dzīvotu mūžīgajās ģimenēs. Tur var būt tikai tie, kas ir nomazgāti pilnīgi tīri, pateicoties Jēzus Kristus veiktajai Izpirkšanai.

Mana māte cīnījās ar audzēju gandrīz 10 gadus. Procedūras, operācijas un beigās — gultas režīms — tie bija tikai daži no viņas pārbaudījumiem.

Es atceros sava tēva teikto, kad viņš vēroja, kā viņa izdvēsa pēdējos elpas vilcienus: „Mazā meitene ir devusies mājup, lai atpūstos.”

Viens no runātājiem viņas bērēs bija Prezidents Spensers V. Kimbals. Starp cieņas apliecinājumiem, ko viņš izteica, es atceros kaut ko tam līdzīgu: „Iespējams, ka daži no jums domā, ka Mildreda cieta tik ilgi un tik ļoti tāpēc, ka viņai bija vajadzīgi pārbaudījumi kaut kā sliktā dēļ, ko viņa bija izdarījusi.” Pēc tam viņš teica: „Nē, tie bija tāpēc, ka Dievs tikai vēlējās viņu mazliet vairāk nospodrināt.” Es atceros, ka tajā brīdī iedomājos: „Ja tik labai sievietei ir nepieciešama tik liela spodrināšana, kas sagaida mani?”

Ja jums ir ticība Jēzum Kristus, par svētību var būt gan grūtie, gan arī vieglie laiki. Visos apstākļos mēs varam izvēlēties pareizo ar Gara vadības palīdzību. Mums ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, lai veidotu un

vadītu mūsu dzīvi, ja mēs to izvēlamies. Un, pateicoties praviešiem, kuri mums atklāj mūsu vietu pestīšanas iecerē, mēs varam dzīvot ar pilnīgu cerību un miera sajūtu. Mums nekad nevajadzētu domāt, ka esam vientuļi vai nemīlēti Tā Kunga kalpošanā, jo tādi mēs nekad neesam. Mēs varam sajūst Dieva mīlestību. Glābējs ir apsolījis eņģeļus, kas būs mums apkārt, lai mūs atbalstītu.¹⁰ Un Viņš vienmēr tur Savu vārdu.

Es liecinu, ka Dievs Tēvs dzīvo un ka Viņa Mīļotais Dēls ir mūsu Pestītājs. Svētais Gars ir apliecinājis patiesību šajā konferencē un darīs to atkal, kad jūs pēc tā tieksities, klausoties un vēlāk studējot šeit esošo Tā Kunga pilnvaroto kalpu vēstījumus. Prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis visai pasaulei. Tas Kungs ir nomodā par jums. Dievs Tēvs dzīvo. Viņa Mīļotais Dēls, Jēzus Kristus, ir mūsu Pestītājs. Viņa mīlestība ir nebeidzama. To es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Spencer W. Kimball, „Give Me This Mountain”, *Ensign*, 1979. g. nov., 79.
2. Mācība un Derības 122:7–9.
3. Mācība un Derības 19:15–19.
4. Skat. Jeremijas 8:22.
5. Jozuas 1:5.
6. Skat. Thomas S. Monson, „Look to God and Live”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 52–54.
7. Etera 12:6–9.
8. Etera 12:18.
9. „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs”, *Baznīcas dziesmas*, 38. lpp.
10. Skat. Mācība un Derības 84:88.